

**Sonja
Javornik**

novinarka in avtorica
knjige Kako graditi
odnose

NIHČE

NI VES ČAS SAMO SREČEN

Sonja je moja novinarska kolegica in prijateljica že dolgo vrsto let. Že zelo zgodaj je začela svojo novinarsko kariero, kot najstnica, pri slavnem Jonasu Žnidaršiču in njegovi reviji Ž. Vodila je tudi nekaj televizijskih glasbenih oddaj. Zdaj pa je predvsem pišoča novinarka, sodeluje pa tudi v oddaji Poroka na prvi oziroma drugi pogled. Že pred leti je napisala knjigo o slavi in rumenih medijih, v knjigi, ki je pravkar izšla, pa se ukvarja z odnosi. O tem, kako jih uspešno gradimo in ohranimo, pa seveda tudi o tem, kako in zakaj jih rušimo. Ker so odnosi zelo pomembni za kakovost naših življenj, sva se v glavnem pogovarjali prav o njih. In o Sonji.

BESEDILO: **ALENKA SIVKA**, FOTO: **PRIMOŽ LAVRE**

Sonja, kaj vas je spodbudilo, da ste napisali knjigo Kako graditi odnose?

Skozi leta sem imela kar nekaj 'Aha' trenutkov, ko sem ozavestila kakšne stvari, zaradi katerih sem se prej obremenjevala. Pred nekaj leti sem jih začela zapisovati. Ko sem na Inštitutu in akademiji za multimedije, kjer predavam, postala še tutorica, sem iz svojih življenjskih spoznanj pripravila predavanje, saj se mi je zdelo prav, da študenti vedo, kako razmišljam, če jih že vabim, da mi zaupajo svoje težave. Seveda sem upala, da jim bo moja spoznanja prišla prav tudi v življenju. Ko sem lani dobila vabilo, da v oddaji Poroka na prvi pogled sodelujem kot strokovnjakinja za odnose, se mi je zdelo nujno, da vsem, ki so dvomili o moji strokovnosti, tudi s knjigo dokažem, da imam nekaj znanja in izkušenj na tem področju. Seveda sem imela precej treme, ko sem odlomke poslala ne samo prijateljem, ampak tudi kakšnim že uveljavljenim terapevtom – recimo mojima sestrokovnjakoma iz oddaje Špeli Gornik, ki je partnerska terapevtka, in Timu Strnadu, ki ravno dela doktorat iz psihologije. Njihovi odzivi so bili zelo pozitivni, prav presenečena sem bila, da nihče ni imel konkretnih vsebin-

skih pripomb. Po drugi strani pa vem, da sem imela kot novinarka izjemno priložnost govoriti ne samo z znanimi osebnostmi, ampak tudi dejansko izjemnimi strokovnjaki za to področje, tako da sem se tudi zaradi poklica veliko naučila.

Je torej novinarstvo poučen poklic, ki vas je ogromno naučil.

Novinarstvo je res poklic, pri katerem se ves čas učiš. Najprej se na pogovor pripraviš, potem sprašuješ, dokler ti ni vse jasno, nato pogovor še ubesediš, ga urejaš ... Skratka – vsaki tematiki se posvetiš veliko bolj kot recimo v šoli, kjer se samo trudiš zapomniti najbolj pomembno. Jaz se rada učim. Vedno sem bila vedoželjna. Razen predmetov, kjer sem imela bolj dolgočasne učitelje, me je pritegnilo vse. Novinarji pokrivamo različne tematike, mene pa so vedno zanimali ljudje in odnosi. Sprva sem se pogovarjala predvsem z znanimi obrazi, zdaj že dolgo pokrivam tudi psihološke, družbene, kulturne teme ... Meni se ne ljubi 'kofetkat', jaz uživam, ko lahko sprašujem, kar me še zanima. S prijateljico Vesno Milek sva se že pogovarjali, kako lahko v intervjujih vedno vidiš, kaj novinarja zanima. Nekoč sem spra-

ševala o tem, kaj je skrivnost dobrega partnerstva, danes recimo velikokrat sprašujem o žaljivih komentarjih in pasteh družbenih medijev, saj se mi to zdi velik problem današnjega časa.

Ste ob pisanju želeli bolj podati osebno izpoved ali strokoven pogled na odnose?

Strokovni teksti so pogosto suhoparni. Tudi najbolj priljubljene svetovni terapevti ali psihologi v knjigah večinoma opisujejo konkretne primere iz prakse, saj potem lažje dojamemo tudi teorijo. Jaz vsekakor nisem mislila nikomur pametovati. Od začetka sem vedela, da želim na konkretnih primerih iz mojega ali življenja mojih bližnjih pokazati, kaj je po mojem mnenju bolje in kaj slabše.

Kako bi na kratko opisali sporočilo, ki ga knjiga prinaša bralcem?

Naslov Kako graditi odnose, ki ga je knjigi dala moja čudovita urednica in založnica Valentina Smej Novak, je verjetno najkrajši opis. Sicer pa sem v knjigi zbrala spoznanja, ki bi meni v mlajših letih zelo olajšala življenje. Všeč mi je, če sem koristna, zato sem tudi pri knjigi želela, da bi bralcem bila v pomoč.

Ko pa pogledam, kdo vse me obkroža, sem presrečna. Moji prijatelji so čudoviti. Imam prijatelje, ki mi svetujejo, ko imam težave.

Kakšni odzivi bralcev so vas do zdaj najbolj ganili ali presenetili?

Presenetil me je že dober odziv takoj na začetku, še med pisanjem. Ko sem napisala nekaj poglavij, sem namreč pisala Valentinu in urednici na neki drugi založbi in obe sta bili takoj zainteresirani za izdajo. To me je res razveselilo in mi dalo spodbudo. Zelo veliko mi je pomenil zapis Tima Strnada, ki je avtor predgovora, ker se mi zdi, da je zadel bistvo – da ne pišem, da bi bila všečna, ampak da bralca premaknem ... Najbolj nepričakovana je bila pohvala Vesne Mikolič, jezikoslovke in znanstvenice, ki je pohvalila moj stil pisanja. Moram priznati, da nikoli nisem pri pisanju kaj dosti razmišljala o stilu, predvsem sem se držala tega, kar je tudi sicer pomembno pri komunikaciji, da ne dolgozevim, da nimam mašil ... Ampak dejansko zdaj večina bralcev pove, da se moja knjiga res lepo bere. To se mi zdi pomembno, saj sem strastna bralka knjig in me zelo moti, kadar so stavki okorni in se težko prebijam skozi tekst.

Zakaj menite, da so danes odnosi med ljudmi pogosto tako krhki in zapleteni?

Odnosi so bili vedno krhki in zapleteni – saj že v Shakespeareovih dramah vidimo, kako hitro pride do ljubosumnja, trenj zaradi malenkosti. Danes imamo še več izzivov. S službo smo bolj obremenjeni, saj nikoli nismo povsem izklopljeni. Manj se družimo, kar pomeni, da tudi manj vadimo strpnost, sprejemanje. Potrošniška družba nas je na-

učila, da vse, kar se pokvari, hitro zamenjamo z novim, tako da imamo tudi pri odnosih tak princip, namesto da bi se učili skupnega jezika in sprejemali različnost. Ne nazadnje pa imamo tudi pri odnosih kup 'svetovalcev', ki vlečejo vsak na svojo stran. Nekateri poudarjajo meje, drugi kompromise ... Skratka, danes se je res težko znajti – kar se vsega tiče, ne le odnosov.

Katere napake po vašem mnenju najpogosteje delamo v odnosih – ne glede na to, ali gre za partnerske, prijateljske ali družinske?

Čeprav vsak zase ve, da ni popoln, pri drugih pričakujemo prav to. Velik problem je tudi komunikacija. Pričakujemo, da nas bodo razumeli, najbolje kar brez besed. Ampak če mama ne more vedeti, ali je dojenček lačen, dokler ne zajoka, je logično, da bi tudi odrasli morali spoštljivo in konkretno povedati svoje želje.

Kako lahko prepoznamo, da odnos ni več zdrav in nam ne služi?

Preprosto – če se ne počutimo dobro, potem je treba nekaj spremeniti. Če imamo ob sebi človeka, ki si želi, da bi bil odnos boljši, je to mogoče. Sami pa ne moremo popraviti vsega.

V knjigi izpostavljate pomen poslušanja. Zakaj je v resnici tako težko zares slišati drugega?

Ljudje sodimo po sebi in interpretiramo slišano glede na svoje poglede. Ker imamo različne izkušnje iz preteklosti, je recimo neka pripomba za nekoga huda kritika, drugi pa bo samo zamahnil z roko. Pogosto ob neki pripombi, ki nas zaboli, vse interpretiramo bolj negativno, kot je mišljeno. Dostikrat tudi sami ne znamo dovolj jasno povedati, kaj nas muči. V odnosih nismo objektivni, zato je vedno lažje od zunaj videti, kaj je problem, kot če smo vpeti v neke vzorce.

Nekaj zgodb v knjigi je tudi vaših, o vaših prijateljih, vašem nekdanjem možu, par-

tnerjih ... ste jih vprašali, ali jih lahko omenite v knjigi? No, saj ste do njih spoštljivi.

Pisala sem zelo hitro. Pri vsakem poglavju sem vedela, kaj bo tematika, zgodbo pa sem izbrala tisto, ki mi je prva padla na pamet. Nekaj sem jih na predlog urednice zamenjala, saj mi res ni bilo do tega, da bi kogarkoli prizadela. Moj namen je bil izključno ta, da bi bila zgodba za branje zanimiva in da res dobro pokaže, v čem je bistvo neke težave. Večina omenjenih v kakšni od zgodb je knjigo že prebrala. Nekaterim sem poglavja, kjer so omenjeni, poslala še med pisanjem, drugi mi zdaj javljajo, da so se prepoznali. Ali da vedo, o kom sem pisala, ker poznajo tudi druge iz moje bližine. Nekatere zgodbe sem med seboj povezala, tako da sem vzela nekaj iz enega primera, pa še kaj iz drugega. Knjige res nisem pisala zato, da bi konkretnim osebam dala vedeti, kaj si mislim o njihovih dejanjih, pač pa zato, da bi se bralci lahko česa naučili. No, na srečo doslej še ni bilo negativne reakcije, prav nasprotno! Verjetno moj nekdanji mož ne bi bil zadovoljen, če bi bral knjigo, ampak meni se zdi super, da mi je končno bil v korist. Dolgo sem se spraševala, zakaj sem potrebovala tako grozno izkušnjo v življenju, saj sem imela izgubo v vseh pogledih. No, kot učna lekcija je bil zelo koristen. (Smeh)

Bi lahko rekli, da ženske lažje gradimo odnose kot moški?

Po mojem ženske in moški gradimo odnose precej drugače. Pri moških me je pred desetletji fasciniralo, kako hitro so popolni tujci našli skupni jezik – samo obujati so začeli spomine na služenje vojaškega roka, pa je pogovor stekel kot namazan! Žal danes nimajo več te skupne teme ... Zagotovo smo ženske hitreje bolj osebne, zaupamo si več intimnih podrobnosti. Ampak ženske in moški od odnosov tudi pričakujemo drugačne stvari, tako da je ta razlika logična.

Kako lahko ohranjamo bližino in pristnost v času, ko so

naši stiki vse bolj digitalni in hitri, površni?

Potruditi se moramo! V vse stvari, ki v življenju štejejo, moramo kaj vložiti, vsaj nekaj truda. Tako je tudi z odnosi. Ampak – ta trud se resnično poplača. Strokovnjaki so si enotni, da smisel in odnosi v življenju prinesejo največ zadovoljstva. S smislom je pa danes kar izziv, saj številni poklici niso smiselni, ker so preveč birokratski ali pa so dejansko škodljivi za družbo. Številni popularni izdelki danes škodujejo, tako da tisti, ki jih prodajajo, verjetno nimajo prav veliko razloga za kak ponos.

Kaj pa vaše delo? Ima smisel?

Novinarje javnost pogosto kritizira, ampak zase vem, da sem tudi kdaj naredila kako napako (napake delamo vsi, ki smo kaj naredili, samo tisti, ki ne dela nič, ne more delati napak), vendar sem neprimerno večkrat delala dobro. Velika večina mojih tekstov je koristnih, saj se lahko ljudje česa naučijo od drugih. Lahko bi do jutri naštevala, koliko ljudem sem pomagala s svojim delom. Pomagala do prepoznavnosti, pomagala pri razkrievanju nekih konkretnih težav, pomagala pri predstavitvi zanimi-

vih dosežkov ... Študenti so se mi že velikokrat zahvaljevali za moje delo na fakulteti. Gledalci mi javljajo, da so moji komentariji v oddaji Poroka na drugi pogled poučni. Moje delo torej ima smisel, ki me izpolnjuje.

Ste se med pisanjem knjige morda tudi sami kaj naučili o svojih odnosih?

V knjigi sem zapisovala ugotovitve, ki so zorele v moji glavi že kar nekaj časa. Tako ne bi rekla, da sem se zaradi pisanja česa novega naučila. Sem pa večna raziskovalka, zato sem tudi v času pisanja in oblikovanja knjige spoznala še kakšne stvari. Zadnje poglavje sem dodala le nekaj dni, preden je šla knjiga v tisk, ker sem tik pred zdajci pomislila, da je pomembno, da knjigo zaključim še s sporočilom, da naj ljudje ne bodo slabe volje, če se jim zdi, da niso dovolj uspešni ali če jim starejši mečejo naprej, da so sami v njihovih letih imeli že kaj več. Ker je danes res težje! Že do stanovanja je danes veliko težje priti kot nekoč, da ne omenjam, da se gre pozneje v pokoj, tako da stari starši ne morejo več toliko paziti vnukov kot nekoč ... Kakovost življenja se je zagotovo poslabšala.

Kateri odnos v vašem življenju vas je najbolj zaznamoval ali naučil največ?

Najbolj nas zaznamujejo odnosi iz primarne družine. Saj veste, da se na terapijah vedno vračajo v otroštvo. Ker nimam svojih otrok, je verjetno primarna družina zame še bolj pomembna kot za druge. Sem pa ravno prejle govorila s sestrično, da mi je zdaj, ko sem dobila za knjigo že neko potrditev tudi od strokovnjakov za odnose in psihologov, vse veliko lažje. Zdaj se stvarjem, ki bi me še pred časom spravile v obup ali na obrate, kar nasmehnem. Namreč v primarni družini imamo še vedno kup izživov ...

Kot novinarka se pogosto srečujete z različnimi človeškimi zgodbami. Kako pri tem ohranjate lastno čustveno ravnovesje in meje?

Kot komentatorka v oddaji Poroka na drugi pogled ves čas gledamo žene, ki ne spustijo blizu partnerjev, ki so jim jih dodelili strokovnjaki. Mene pa meje ne zanimajo! Mene se ljudje dotaknejo. Ni mi vseeno, če mi nekdo pripoveduje o izgubi, bolezni, stiski. Mi je pa jasno, da ne morem rešiti vsega in da je pogosto pomembno že, da komu prisluh-

neš in zapišeš njegovo zgodbo. Prepričana sem, da moji sogovorniki čutijo, da mi je mar.

Verjamete, da se ljudje v odnosih resnično lahko spremenimo – ali gre bolj za spremembo v načinu, kako jih doživljamo?

Seveda se lahko spremenimo, saj nas vse, kar doživljamo, oblikuje. Ampak v resnici se mi zdijo še bolj poučne lekcije, ki pridejo, ko neki odnos prekinemo in analiziramo, kaj se je zgodilo. Zato se mi zdijo trapasti komentarji, da nimam pojma o odnosih, ker nisem imela zveze, ki bi trajala več desetletij. Žal sem se že večkrat prepričala, da ljudje v dolgih zvezah kar malo zaspijo in so lahko zelo nebogljeni, če recimo v srednjih letih ostanejo sami. Nič kaj dosti jim ni jasno! Da ne omenjam, da se mi zdi, da je potrebno več poguma, da neki odnos prekineš, kot da ga nadaljuješ, čeprav ne štima. Seveda je to nekaterim težje, drugim lažje. Ampak vsak, ki ostane po daljšem obdobju sam, lahko pove, kako težko je, ko si v postelji sam, samo v družbi svojih misli ... Biti sam, a ne osamljen, ni preprosto. Ampak če pridemo do tega, imamo pravo super moč, saj ne bomo sklepali škodljivih kompromisov samo zato, da ne bi bili sami.

Kako po vašem mnenju sodobna družba vpliva na to, kako razumemo partnerske in prijateljske odnose?

Grozno! Če greva malo v preteklost, lahko začneva že s hollywoodsko predstavo, da je poroka prelomnica, po kateri je vse samo še lepo in krasno. Ker v resnici ni tako, so ljudje veliko bolj nezadovoljni s svojim odnosom, kot bi bili v primeru, da bi razumeli, da so padci in izzivi običajni, pa tudi koristni, če jih sproti rešujemo.

Kakšno vlogo imajo mediji pri oblikovanju predstave o »idealnih« odnosih?

Seveda so že tradicionalni mediji naredili nekaj škode – omenila sem filme ... Ampak to, kar nam

delajo družbeni mediji, je pa res uničujoče. Ko gledamo objave prijateljev, vidimo njihovo veselje, srečo, užitke. Ničesar negativnega. Potem novepečene mamice ne razumejo, zakaj so edine, ki jim je starševstvo naporno, ko vendar vse druge prikazujejo, kot da so njihovi dojenčki super in krasni, one pa umirjene, učinkovite, kljub kakšni neprespani noči. Pri partnerskih odnosih gledamo, kako so zaljubljeni, romantični. In pozabljamo, da je to morda samo predstava za javnost. Saj smo že vsi slišali ali videli mamico, ki se s svojim otrokom nastavlja partnerju ob bazenu. Ko pa je fotografija tega čudovitega sožitja narejena, je mamica spet tečna, otrok se mora zabavati po svoje, partner pa gre na pivo s frendi ... Pa saj sem tudi kot novinarka poslušala zgodbe o popolnem ujemanju, potem pa se je par čez nekaj mesecev razšel ... Ves čas bi si morali ponavljati, da vsi objavljamo na družbenih medijih samo trenutke, ki so zanimivi, atraktivni, lepi. Depresivne, žalostne, zoprne zadeve pa

zadržimo zase. Torej tudi pri tistih, ki jih gledamo z zavistjo, obstaja druga plat ... Ravno zato se tako trudim, da pri svojem novinarskem delu predstavim življenje takšno, kot je – z vsemi odtenki, ne samo pozitivno plat.

Kaj bi se moralo po vašem mnenju spremeniti v naši kulturi, da bi znali odnose graditi bolj iskreno in spoštljivo?

V času mojega otroštva je bila sramota, če si bil nesramen. To so obsojali ne le starši, ampak tudi okolica. Danes smo do sovražnega govora enostavno preveč tolerantni. Povejte mi, ste kdaj kakšnemu prijatelju povedali v obraz, da ni prav, da grdo opravlja koga drugega? No, jaz sem to že večkrat. Nekaj zelo zabavnih, inteligentnih prijateljev sem končala prav zato, ker mi ni bilo všeč, da so govorili sovražno o drugih. Odnose bomo gradili iskreno in spoštljivo, ko bomo tudi mi iskreni in spoštljivi! Prepričana sem, da je največja težava današnjega časa družbeni mediji oziroma al-

goritmi, ki skrbijo, da bi bili čim bolj nesrečni, saj srečni ljudje niso dobri potrošniki, ker so že itak zadovoljni. Največji bogataši današnjega časa, ki so lastniki družbenih medijev in druge tehnologije, so zame hujši od razpečevalcev drog, ker točno vedo, kako zelo škodljivi so njihovi izdelki. Noro se mi zdi, da je danes že več mladih naredilo samomor zaradi manipulacij na družbenih medijih, kot umrlo zaradi drog, ti ljudje pa so ne samo na svobodi namesto v zapору, ampak so celo za marsikoga vzor, ker je pač danes najbolj pomembno, da si premožen. Če omejujemo alkohol in cigarete, bi morali tudi vsem aplikacijam prepovedati manipulacije z vsebinami. In seveda bi morali tudi prepovedati sovražni govor. Nekoga načrtno žaliti in širiti laži, bi moralo biti kaznivo. Ampak zaradi ustavne pravice do svobode govora in velikega bogastva, ki omogoča lobiranje za lastnike družbenih medijev, je to velik izziv za politiko, tako da očitno še dolgo ne bo strožje zakonodaje. Zato sem vesela, da sem del pobude Za sočuten splet - Kdo si ti?, saj nameravamo začeti z aktivnostmi, da širšo javnost opozorimo na to, da imajo žaljivke posledice in da je prav, da bolj pazimo na svoje besede, saj bo zato naš svet lepši.

Kaj bi svetovali nekomu, ki čuti, da mu odnosi razpada, pa ne ve, kje začeti z obnovo?

Naj vzame v roko mojo knjigo! (smeh) Sicer pa naj vsak začne pri sebi. V prvem delu knjige imam kar nekaj poglavij prav o tem, kako vzljubiti sebe, kako biti boljši, kako postati samozadosten. Pa kako komunicirati, seveda. Meni radi očitajo, da sem samovšečna. Ampak veste, če imam rada sebe, to ne izključuje tega, da bi imela rada druge. Ravno nasprotno. Prepričana sem, da le tisti, ki ima rad sebe, lahko iskreno goji pozitivna čustva tudi do drugih. Sicer imamo težave s posesivnostjo, ljubosumjem ... Danes je veliko govora o narcisih, psihopatih. To

so ljudje, ki so grozni do drugih, saj veste. Ampak dejstvo je, da niti sebe nimajo v resnici nič radi. Svet bi bil lepši, če bi se imeli radi! Da pa me kdo ne bo narobe razumel, naj dodam, da to ne pomeni, da si ves čas s seboj povsem zadovoljen. Kje pa! Tudi pri tem – kot pri vsem – velja, da pride do vzponov in padcev.

Je od odnosov, ki jih gradimo vse življenje, odvisno tudi to, kako dolgo bomo živeli? Stoletniki imajo načeloma dobre odnose z okolico.

Uh, tega si ne upam trditi. Vsekakor bomo dalj časa zadovoljno živeli. Ampak poznam tudi stare ljudi, ki so grozno žleht in ves čas nagajajo drugim. In jih to tako napolnjuje, da so zelo trdoživi. Je pa po mojem življenje boljše, če smo več časa zadovoljni, kot ne. Zato se mi zdi bistveno, da imamo dobre odnose, saj je to ključ do tega.

Kaj si želite, da bi bralci odnesli iz vaše knjige – morda eno ključno sporočilo?

Morda to, da nihče ni ves čas srečen. Da je nesmiselno pričakovati, da bo življenje samo lepo. Da so padci pomembni, saj se v takih trenutkih več naučimo kot takrat, ko smo srečni. In da je trapasto, da se zapiramo, ker se bojimo bolečine. Če takrat, ko se odnos konča, nismo žalostni, kaj ni bil potem ta odnos samo navadna izguba časa? Bolečina ni prijetna, ampak kaj ni to dokaz, da je bilo vredno, da smo nekomu posvetili svoj čas in energijo?

Kako bi vi osebno opisali dober, zdrav odnos? In koliko takšnih vam jih je uspelo obdržati v življenju?

Pravijo, da človek ne more imeti prav dosti prijateljev, ampak jaz jih imam veliko. Z nekaterimi sem na zvezi skoraj vsakodnevno, z drugimi se tudi po več letih premora pogovarjam o najbolj intimnih zadevah. Seveda imam več časa za odnose, ker nimam družine. To veliko spremeni, tega se zavedam. Večkrat sem opazila, da mi kdo

Prepričana sem, da le tisti, ki ima rad sebe, lahko iskreno goji pozitivna čustva tudi do drugih. Sicer imamo težave s posesivnostjo, ljubosumjem ...

zavida. Dolgo mi ni bilo jasno, zakaj bi sploh kdo zavidal meni. Na videz nisem nič posebnega – oči in usta si moram zličili povečati, sicer jih niti opazili ne bi. Imam stanovanje, to pa je praktično vse, torej mi niti materialnih dobrih ni treba zavdati. Moj poklic je moje veselje, ampak z leti je novinarstvo zelo degradiralo, pa tudi predavanja na fakulteti ne prinašajo bajnih zaslužkov – vsaj za zunanje sodelavce zasebnih fakultet ne. Nimam otrok, trenutno tudi nimam partnerja. Ko pa pogledam, kdo vse me obkroža, sem presrečna. Moji prijatelji so čudoviti. Imam prijatelje, ki mi svetujejo, ko imam težave. Pa prijateljice, s katerimi si delimo domače pridelke – jaz predvsem nabiram in sušim kakšna zelišča ali zadeve iz divjine, dobivam pa zelenjavo. Ali moje morske deklice, s katerimi plavam celo poletje ... Da ne omenjam mojih partnerk za tarok, s katerimi se dobivamo že tri desetletja. No, ko se ozrem na svoje življenje, vem, da bom vedno našla nekoga, ki se mu bom zjokala, če bom žalostna. Pa tudi take, ki navijajo, da mi uspe. Pa da ne zamerijo, če imam kdaj predolg jezik. Ki se ne ustrašijo, kadar se razjezim, saj vedo, da se tudi pomirim. In mi oprostijo še kakšno drugo napako, saj očitno vidijo, da je vredno. In zato se imam za res srečno osebo. In ja, zato mi lahko zavidate! Čeprav rajne priporočam, da še vi intenzivno gradite odnose, hehe! •